

muligt over for EU-Kommissionen og de andre EU-lande efter et eventuelt dansk nej til

Amsterdamtraktaten, som Fremskridtspartiet stadig væk håber på at det bliver. Forventer statsministeren virkelig at sidde på taburetten fremover, eller vil han så meddele, at den taburet kan der ikke længere siddes på med et dansk nej, da det åbenbart bliver en katastrofesituation for Danmark?

Annette Just (FP):

Jeg synes, det er imponerende at høre statsministeren gentage den samme tale for, jeg tror, det er tyvende gang inden for det sidste halve år her i Folketingssalen. Vi har ligesom forstået, at statsministeren ikke mener, at de partier, der går ind for et nej til Amsterdamtraktaten, har noget alternativ, og det på trods af at vi gang på gang på gang har meddelt statsministeren, at ved et nej er Amsterdamtraktaten bortfaldet, og så kører vi videre med Maastrichttraktaten og det indre marked.

Fremskridtspartiet har flere gange om ugen fortalt ikke blot statsministeren, men også alle hans ministre, hvor vigtigt det indre marked er for at få Europas økonomi op at stå, og for at de nye demokratiske lande kan blive en del af det. Men i stedet for er statsministeren gået videre med denne Amsterdamtraktat, som vil gøre det endnu mere kompliceret for de nye demokratiske lande at komme med.

Selvfølgelig skal vi sige, at et nej er et nej, men det vil statsministeren ikke gå med til. Han vil ligesom den tidligere statsminister bare sige: Måske. Derfor er jeg nødt til at sige, at det duer ikke bare at sige måske, og så laver vi en ny folkeafstemning. Vi er nødt til at stoppe EU-integrationen. Men det vil statsministeren jo ikke svare på.

Frank Dahlgaard (KF):

Vil statsministeren hævde, for det ligger jo i hans mange spørgsmål til Folketinget – det er ligesom vendt om nu – at de partier, de politikere og de, der går ud og stemmer ja til Amsterdamtraktaten, er enige om, hvad det ja skal bruges til, og at de er enige om, hvor langt man skal gå i integrationen? Der er jo vild uenighed på jasiden.

Vil statsministeren helt benægte, at et stort dansk ja til Amsterdamtraktaten den 28. maj næste år betyder grønt lys for Europas forenede stater? Vil statsministeren benægte, at der er

mange også på jasiden, der er dybt bekymrede over den udvikling?

Og vil statsministeren så ikke svare på det spørgsmål, som jeg stillede, og som er blevet gentaget af hr. Kristian Thulesen Dahl, om han er bekendt med, at den britiske Europaminister klart har sagt, at såfremt blot ét af de femten EU-lande ikke ratificerer Amsterdamtraktaten, er der ikke tale om en EU-integration på Amsterdamtraktatens grundlag, for så er den faldet væk?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Den går ikke, må jeg sige til hr. Frank Dahlgaard. Det, jeg argumenterer for, at man skal sige ja til, er en traktat, der er meget klar, meget entydig, og som tegner et klart grundlag for, hvad det er for et samarbejde, som Danmark skal deltage i i årene fremover.

Det er en rigtig, rigtig god traktat, som på miljøområdet, som jeg allerede har sagt det, er langt bedre end den, vi har. Det skal vi da ikke sige nej til. Og som på forbrugerområdet beskytter forbrugerne bedre end den traktat, vi har at gøre med i dag, og som på beskæftigelsesområdet selvfølgelig ikke løser vores problemer, men trækker alle lande i den rigtige retning. Det skal vi da ikke sige nej til.

Hr. Frank Dahlgaard kan ikke skubbe det ansvar fra sig, som er, at hvis det teoretisk skulle blive et nej, står der et stort, stort spørgsmålstegn ud for Danmarks fremtid, en usikkerhed. For så skal vi gøre op med de mange spørgsmål, der melder sig, og som jeg har prøvet at give nogle antydninger af.

Hvad vil Danmark så stå uden for? Hvad vil vi gøre i den situation? Og vi kommer ikke uden om at erkende, at vi kan da ikke i den sidste ende forhindre fjorten andre lande i at udbygge deres samarbejde. Undskyld, jeg siger det, så store er vi da heller ikke.

Selvfølgelig er der ikke nogen, der anfægter artikel N, vil jeg sige til hr. Jan Køpke Christensen. Det er jo ikke det, der er diskussionen. Det er sådan en meget smal lille rigtig juridisk debatdiskussion.

Det, jeg taler om, er: Hvad er virkeligheden? Virkeligheden er altså, at Danmark da ikke kan forhindre de andre i at lave et fornuftigt samarbejde. Det skal vi da heller ikke. Det har jeg også givet udtryk for.

Dertil kommer, at nogle politikere siger til mig: Jamen så skal vi bare genforhandle. Det tror jeg heller ikke på kan lade sig gøre. Det så